

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

pe an 150 Lei
 pe jumătate 75 Lei
 în America pe an 3 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
 Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Anul sfintelor rugăciuni.

— Sfântul Părinte dela Roma a rânduit rugăciuni în lumea întreagă și a lărgit binefacerile anului sfânt și pe anul acesta. —

În toate satele noastre vezi în cutare Duminecă și sărbătoare, preoți veniți din depărtări să țină predici și să facă slujbe pentru popor. Oamenii din sat, la auzul clopotelor, alegă cu mic cu mare la sfânta biserică. Femeile pun zăvorul pe ușă și se duc cu copiii în brațe să asculte cuvântul mântuirii. Satul e pustiu, dar în schimb biserică stă să plesnească în pereți, de ticsită ce este. Rar și dulce răsună glasul preotului dela altar, care înalță rugăciuni pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserică și pentru unirea tuturor. Creștinii îl ascultă cucernici și se închină din când în când cu toată evlavie.

La sfârșitul slujbei preotul își face cruce și începe a grăi către popor cam în felul acesta: »Vă mulțumesc iubitorilor ați alergat în număr așa de frumos la sfânta biserică. Ați venit chiar și din satele vecine, să luați parte la aceste sfinte slujbe ce se fac, și se vă împărtășiți de darurile acelea cerești, cari aduc mângâiere și încurajare în sufletul, omenesc. Rugăciunile cari se fac în biserică voastră se fac în anul acesta în toată lumea. În toată lumea, — cât e de mare rotogolul pământului, începând dela popoarele din Europa până la celea mai ascunse sămânții, pe unde au ajuns călugări, vestind evanghelia, — credincioșii încunjură sfânta biserică și se roagă într'un singur gând, în gândul de alipire fiască către Capul bisericii și locțiitorul Domnului Nostru Isus Hristos, și în gândul dragostei frățești către toți oamenii, fără deschiinire de limbă și credință. Rugăciunile voastre, dragii mei, se întâlnesc azi la treptele tronului ceresc cu rugăciunile neamurilor de pe întreg pământul și glasurile voastre de laude și mărire se amestecă cu glasul unei lumi întregi, care cere în anul acesta mai ales, pace pentru toată lumea, cere unirea și înfrățirea tuturor. Rugăciunile acestea le-a poruncit și le-a rânduit Sf. Părinte, Capul bisericii, pentru aceea, ca cei ce nu au putut merge în anul cel sfânt la Roma, să iee binecuvântarea cerească acolo la mormintele sfinților Apostoli, să poată avea acasă și ei, cel puțin acum, mângâierea celor ce s'au împărtășit de sfintele daruri la fața locului, în Roma«.

Cam așa grăește preotul din ușa altarului și, după sfârșitul cuvântării, vestește credincioșilor tot mersul slujbelor, ce se vor ținea și-i roagă să se pregătească pentru a-și mărturisi păcatele la preoții cari sunt de față, ca fiecare să se poată împărtăși cu trupul și sângele Mântuitorului Nostru Isus Hristos și să poată primi toate darurile sufletești ale anului sfânt.

Acestea slujbe — împreunate cu mai multe predici, se cheamă *misiuni sfinte* — și aduc o mare binefacere asupra credincioșilor.

La misiuni preoții vestesc oamenilor calea mântuirii, să încunjure păcatul și să facă bine. Li se spune despre sudălmi, beție, furt și alte păcate grele, cari tulbură pacea și binele sătenilor. Predicile dela sf. misiuni sunt ca o ploaie mănoasă după o secetă îndelungată. Crește după acestea predici holda frumoasă și se plivește cu ușurință buruiiana a tot felul de păcate. Oamenii cari nu s'au spovedit 10—15 ani și pleacă genunchii sub patrahil și fâgăduesc viață creștinească înainte lui Dumnezeu.

La Blaj și la toate episcopiiile noastre, la Gherla, la Oradea mare și la Lugoj sunt însoțiri de preoți, destoinici de a cuvânta, cari pleacă unde se recere o propoveduire mai temeinică a învățăturilor evanghelice și unde credincioșii și-au cam uitat de datorințele lor. În tot anul se țin astfel de misiuni sfinte, dar anul acesta se țin mai multe ca totdeauna, se țin aproape în fiecare comună. Anul acesta este anul sfintelor rugăciuni ale darurilor cerești, cari se revărsă în sufletele noastre din omoara nesecată a împărăției cerești, peste care împărăție mai mare este Capul bisericii și următorul sf. Apostol Pestru, către care a zis Mântuitorul: »Ție-ți voi da cheile împărăției cerurilor«. Ușile acestei împărății le-a deschis în anul acesta sfântul Părinte pentru întreaga lume, ca mila lui Dumnezeu să se reverse asupra tuturor și să se dea deplină iertare de păcate după împărtășirea cu sfintele taine.

Dr. Iuliu Florian

□ □

Cum stă lumea și țara.

La noi.

Alegeri nouă parțiale.

După ce câțiva deputați și senatori nu au fost validați, iar alții au fost aleși în mai multe locuri și alegându-și un sângur cerc, în celelalte locuri nu sunt deputați sau senatori de ajuns, guvernul a publicat în gazeta sa oficială: »Monitorul Oficial« alegeri parțiale nouă în următoarele circumscripții și pe zilele ce urmează:

În ziua de 6 Septembrie se va alege câte un deputat în județele Bihor și Ialomița, în locurile devenite vacante prin optarea dlor general Averescu și Octavian Goga.

Tot în ziua de 6 Sept. se vor alege senatori, reprezentanți ai Camerei agricole, la Galați și ai camerei industriale la Iași, în locul celor invalidați. Un senator, reprezentant al consiliului județan din Lăpușna, în locul dlui Darie, care a abzis.

În ziua de 12 Septembrie se va alege câte un senator în județele Ilfov, Tutova, Caliacra, Vâlcea și Buzău, ca reprezentanți ai colegiului universal în locurile devenite vacante prin optarea dlor P. P. Negulescu, T. Cudalbu și general Coandă.

Ce mai e nou în politică.

Oamenii politici n'au liniște și pace mici acuma vara. Fiecare și-ar trage focul la oala sa, și nu știe cum să se facă mai tare și mai puternic.

Dl general Averescu, ajuns la putere prin ajutorul liberalilor, s'ar scăpa bun bucuros de înfrățirea liberalilor, dar i-e frică, nu cumva să-l îmburde și astfel să se trezească deodată simplu deputat din ministru președinte ce este.

Liberalii de altă parte văd că dl general Averescu nu este destul de ascultător de sfaturile lor, de aceea fac tot ce le stă în putință, ca să-l scoată cât mai curând din șea. De aceea au început consfătuiri, atât cu partidul național cât și cu partidul țărănesc. Ei s'ar uni bucuros atât cu unii cât și cu alții, numai să poată ajunge din nou la stăpânire.

Unele gazete spuneau, mai la începutul săptămânii trecute, că dl Nicolae Iorga ar face ochi dulci guvernului Averescu și că ar fi gata să treacă cu toți prietini D-sale în partidul dlui Averescu. Mare a

fost uimirea tuturor oamenilor cinstiți la auzul acestui zvon. Iată însă că zilele trecute dl Iorga își chiamă prieteni săi la Vălenii de Munte, unde le desmintește zvonul acesta. D.-Sa a spus, că rămâne credincios partidului național până-n capăt, dar că dorește ca acest partid să se reorganizeze cât mai în grabă și să-și aleagă un singur președinte. Oricine ar fi acela, D.-Sa va rămâne soldat credincios și cinstit. A mai spus apoi dl Iorga, că D.-Sa nu dorește înțelegerea cu liberalii, ci cu țărăniștii.

De altă parte dl Averescu a plecat în Italia, unde se va întâlni cu dl Mussolini, și împreună vor pune la cale o prietenie între aceste țări, al cărei rod va fi, că *Italia va recunoaște în sfârșit și ea alipirea Basarabiei la România*. Astfel numai sângur Japonia ar mai fi, care încă n'a recunoscut unirea Basarabiei cu Patria-Mamă.

In străinătate.

Ce se petrece în Franța.

Dl Poincaré, ajuns la guvern, i-a succedat să împace spiritele învrăbite. Corpurile legiuitoare i-au votat încredere și el aduce acuma mai multe legi bune, prin cari crede că va putea iarăși întări guvernul și francul, care căzuse în vremea din urmă îngrozitor. Sora noastră scumpă trece peste mari greutăți, așa că mai are mult de luptat până se va putea întări și întrema după marea răboiu.

Bulgarii nu se ostoie, dar sunt loviți peste labe.

De câțiva vreme atacurile comitagiilor bulgari au încetat în Dobrogea, dar au început la granițele Sârbiei. Noi, oameni blânzi dela fire, ne-am plâns lumii și guvernului bulgar de isprăvile hoților bulgari, părtiniți de însuși guvernul lor. Sârbii, oameni mai aspri și mai îndărătnici, nu s'au sfătuit mult, nici nu s'au plâns mult, ci au îndreptat tunurile împotriva acestor

hoți și tâlhari, și i-au izgonit dela hotare, așa că acuma au pace. Se vede că ei cunosc pe Bulgari mai bine decât noi, și știu care li-e leacul.

Din general—călugăr. Ceice au urmărit desfășurarea marelui răboiu poate își mai aduc aminte de numele generalului bavarez Baron Reichling von Meldegg. El a fost comandant de brigadă și în urmă comandant al cetății Ingolstadt din Bavaria (Germania). Exelența Sa dl comandant de brigadă s'a hotărât însă acuma, la bătrânețe, să se lase de militărie și să se facă călugăr. Hotărîrea și-a și dus-o în deplinere. În locul frumoasei monduiri (haine) de general el a îmbrăcat rassa de călugăr franciscan, și-a ras părul, lăsându-și numai o cunună de păr jur împrejurul capului, ca să se asemene și mai mult cu Mântuitorul, carele pentru păcatele noastre și pentru a noastră mântuire cunună de spini a purtat; în loc de sabie și-a încins mijlocul cu funie, și în loc de ghete și cizme de lac a încălțat sandale călugărești. Un an de zile a făcut grea pocăință, stând mai mult în genunchi și postind, iară într-una din Duminecile trecute a fost sfințit de preot în biserica călugărilor franciscani din Dletfurt, de către episcopul Leo, alegându-și numele de Pater Anastasius.

Își poate oricine închipui, ce imbulzeală mare a trebuit să fie Dumineca trecută în catedrala din fortăreața bavareză Ingolstadt, când fosta Exelență, generalul Baron Reichling von Meldegg și fostul comandant al acelei cetăți, a slujit prima sa liturghie.

Da, în apusul luminat și în biserica apuseană catolică, călugăria este lucru mare; acolo călugării sunt oameni foarte culți și, după cum se vede, chiar și baroni și foști generali nu pregeț a se face călugări. Nu ca în biserica ortodoxă a răsăritului, unde călugării sunt fără leac de cultură, de ție milă să te uiți la ei. Puterea cea mare a bisericii catolice stă tocmai în călugări și călugărițe, cari fac cele mai minunate servicii bisericii. Pe când rușinea bisericii ortodoxe sunt tocmai călugării ei, fără cultură, fără rânduială, fără suflet preoțesc, de mila și de batjocura credincioșilor și a străinilor care-i văd.

Evanghelia Duminecii.

Dumineca XI după Rusali,
Mateiu 18, 23—35.

Pentruca să înțelegem mai bine evanghelia de astăzi, trebuie să cunoaștem prilejul cu care a spus Mântuitorul asemănarea aceasta. Vorbind adecă Isus, în cap 18. a evangheliei sfântului Mateiu, despre îndreptarea fratelui, sfântul apostol Petru, apropiindu-se către dănsul, a zis: „Doamne de câte ori va greși mie fratele meu, și-l voi ierta? Până de șapte ori?” Zis-a Isus lui: „Nu zic ție până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori câte șapte”. La întrebarea aceasta a sfântului Petru a dat prilej învățătura fariseilor și cărturarilor cari ziceau că putem ierta greșiților noștri odată, de două ori și de trei ori, dar a patra oră deja nu. Cunoscând deci Petru marea milostenie a învățătorului, a crezut, că dacă va ierta pe deaproapele său mai mult ca de două ori decât fariseii, adecă de șapte ori, Mântuitorul va fi îndestulit cu el. Dar s'a înșelat amar, pentrucă Mântuitorul îi răspunde: de șaptezeci de ori câte șapte, adecă de nenumărate ori. Iar pentruca mai bine să înțeleagă sfântul Petru marea milostenie:

Zis-a Domnul asemănarea aceasta: „Asămănatu-s'a împărăția cerurilor omului împărat, carele a vrut să iea seamă slugilor sale. Și începând el a lua seama, i-au adus lui un datornic cu zece mii de talanți. Și neavând el ce să dea, a poruncit Domnul să-l vânsă pe el și pe muiera lui și pe prunci, și toate câte avea, și să plătească. Deci căsând sluga, se închina lui, zicând: „Doamne, mai înduiește-mă, și toate-ți voi plăti! Și milostivindu-se Domnul slugii a-

Foița „UNIRII POPORULUI“.

Melentea

Bădicul Melentea are o casă de bărne înegrite de vreme și mâncate de cari, sus, la marginea pădurii, pe-o coastă pietroasă. Căsuța e scundă și afumată, mică și pitită, și toată ziua se înhoalbă din două ferestrețe, cât palma. În căsuța aceea și în curte se izbese cât ține Dumnezeu lumea, o grămadă de copii despoiați, cu părul valvoiu, cu obraji nespălați de săptămâni. Numai când simt că se apropie bădicul Melentea, sar ca iepurii și odată s'ascund grămăgioară în unghete.

„Ho! paraleii tatii, nu sunteți acasă?” — întrebă totdeauna bădicul Melentea. „Gândeam că-s acasă”, zice el întorcându-și capul spre femeia ce cârpește niște zdrențe după masă. „Că ce le-am adus eu? Turtă dulce din târg, gogoroane roșii dela jupânul și niște hăinuțe nouă-nouțe!”

Apoi își aruncă sub pat uneltele de lucru și se așază pe laviță, obosit.

„Gata-i supă, tu muieră?” o întreabă, privind-o chiorș.

„Iar începi?” țipă femeia. „Zău, tu-ți faci de cap?”

— Cum să-mi faci de cap? N'am fost eu azi dimineață la măcelar, și nu i-am zis: Jupâne, două kilograme de carne! Da știi cu măduvă

și grasă! Și n'a dat el de două ori eu barda, și nu m'a întrebat chiar pe mine: unde poțtești s'o trimit? Unde? Acasă la mine. La Melentea acasă. Se vede treaba că băiatul n'a nimerit aici.

— Și nici c'o nimeri vr'odată, zicea femeia.

— Așa crezi tu? Apoi iacă, voi muierile odată vă perdeți curajul! Da de bine să nu te temi niciodată.”

În urmă, femeia-i punea pe masă un bruş de mămăligă, o fiertură acră, și Melentea începea să înghită strașnic, lăudând bunătatea mâncării. Erau numai cartofi fierți, zama era apă goală, subțire, mestecată cu oțet.

„Plutesc stelutele de grăsime! Doamne, tu muieră, mă tot gândesc eu, de unde avem noi atâta unsoare și oleiu. Iată ș'o bucată de carne! Dela noi din casă, carnea nu se mai găte, asta o știe tot satul. Să vezi tu cum mănâncă alții! O ceapă, un bruş de pâne, un petecut de slănină. Dar' supă la ei, carne la ei, fiertură bună, nu s'a pomenit. Și de aceea li-se lungesc urechile. Și nu numai cei mari trăiesc așa de prost. Copiii o duc și mai rău! Dacă au o fărâmatură de brânză, apoi li-se pare că au toată bogăția lumii. De aceea vezi copii așa de amărâți peste tot locul. Ai noștri? Unde sunteți paraleii tatii? Ia ieșiți puțin la iveală!”

— Dar dă-le pace, măi păgânule, și vezi-ți de mâncare, — îi zice femeia năcăjită.

Melentea însă nu le dă pace. Copiii veneau înaintea lui, stăteau cu capetele plecate și așteptau.

„Iată-l pe Ionica tatii”, începea Melentea, întorcând cu fața spre muieră pe un băiat ca de șase anișori, slăbuț și părjolit ca de secetă. „Aista-i cel mai închelmat. Leu-paraleu, pușorul tatii. Da ce-ai mâncat tu astăzi? Tocană de berbec, așa-i? Ș'o fâlie de caș? Cu atât mai bine! D'apoi tu Pătru!” — întrebă el, prinzând pe altul de mână și trăgându-l aproape. „Tu, supă de găină? Aha, ștregarule, de aceea ești așa de aprins la față, ca creasta cocoșului”. Mai prindea pe unul, pe doi, apoi se sătura, și lăsa să plece.

„Da să-mi spuneți voi, începea el odată, undes boii, unde-s vacile? Aha la umbră. Așa-i dacă dă căldura și umblă zbărâind musca, vitele se trag la adăpost. Da la porci se vede că n'ați dat de mâncare. Auziți-i cum gâșcă? Asta nu se cade, să lăsați dobitocul flămând! lute să vă cărați — unu — doi — trei — și să le dați de mâncare.”

Copiii ieșiau bucuroși, dând buzna pe ușă, îmbrâncindu-se, ghiontindu-se. Femeia-l asculta cu capul amețit. „Doamne, măi bărbate, zicea ea, să știi că tu nu vei ajunge bine! Să-ți bea tu așa joc de copiii tăi. Nu ți-e frică de mânia lui Dumnezeu?”

— Nu, tu muieră, că Dumnezeu e bun și nu se mânie”. Melentea mânca mai departe, umflându-și când un obraz, când altul. În ochii lui, când îi vorbea femeia așa, se coborâu câteva clipe o tristeță adâncă, privirile lui se bolnăveau par'că. Și atunci părea și mai palid.

ceia, l-a slobozit pe el și i-a iertat lui datoria. Sub omul împărat aici are să se înțeleagă însuși Dumnezeu. Datornicul suntem noi păcătoșii. Precum datornicul acesta îi era dator domnului său 10 mii de talanți, cam 100 de milioane de Lei, adecă o datorie atât de mare, încât aproape nu era cu putință să o plătească, tot așa suntem și noi datori lui Dumnezeu cu ispășirea nenumăratelor noastre păcate. Și precum datornicul din sfânta evanghelie nu putea avea nădejde să-și poată plăti cândva datoria, tot așa nu putem nici noi nădăjdii iertarea păcatelor noastre celor multe și grele fără de răscumpărarea Domnului nostru Isus Hristos. Precum era vrednic de pedeapsă datornicul din sfânta evanghelie de astăzi, tot așa suntem și noi vrednici de pedeapsă groaznică a iadului. Împăratul din sfânta evanghelie de astăzi dă poruncă, să-l vânză și pe datornic și pe muieră lui și pe prunci și toate câte avea, pentruca barămi o parte din împrumutul său să-l poată căpăta. Și Dumnezeu trebuie să ne pedepsească pe noi pentru păcatele noastre și să ne trimită în iad, ca cel puțin astfel să se vadă marea noastră vină.

Dar sluga a căzut în genunchi înaintea împăratului și l-a rugat zicând: „Doamne mai îngăduiește-mă și toate-ți voi plăti“. Împăratului i-s-a făcut milă și i-a dat mai mult decât a cerut, pentrucă nu numai că l-a slobozit pe el, ci i-a iertat lui întreaga datoria. — Așa a făcut și Dumnezeu cu noi. Indatăce a văzut starea cea ticăloasă a neamului omnesc, a trimis pe însuși unul născut Fiul său pe pământ, care ne-a răscumpărat, și astfel ne-a iertat întreaga datoria. Cine s'ar fi și gândit numai la atâta milostivire a lui Dumnezeu? La toată întâmplarea, că ceace a făcut Dumnezeu cu noi, e foarte mult, și că noi, asemenea slugii din sfânta evanghelie, n'am fost vrednici de atâta milostivire. Asta-i milostenia cea dumnezească. Dar să vedem puțin și milostenia omenească:

Iară ieșind sluga aceasta, a aflat pe unul din soții lui, carele era dator lui cu o sută de dinari, și prinsându-l îl sugruma, zicand: „Plătește-mi ce-mi ești dator!“ Deci căsând soțul la picioarele lui, îl ruga, zi-

când: „Mai îngăduiește-mă și toate-ți voi plăti“. Iară el nu a vrut; ci ducându-se l-a băgat în temniță, până ce va plăti datoria. Și văzând soții cele ce s'au făcut, s'au întristat foarte, și venind au spus domnului lor toate ce se făcuse. Atunci, chemându-l domnul său, i-a zis lui: „Slugă vicleană, toată datoria ți-am iertat-o, pentrucă m'ai rugat. Au nu se cădea și ție să-ți fie milă de soțul tău, precum și mie mi-a fost milă de tine?“ Și mănindu-se domnul lui, l-a dat pe el muncitorilor, până va plăti toată datoria. Față'n față cu marea milostenie a lui Dumnezeu avem sgârzenia și răutatea omenească. Era vorba de o datorie mică de tot, de o sută de dinari, ceace face în banii noștri cam 100 de Lei. Și când colo servitorul cel fără de inimă nici această datorie mică n'a voit să i-o ierte datornicului său. Și de fapt așa facem și noi: Dumnezeu ne iartă datoria cea mare, de 10 mii de talanți, iar noi nu iertăm greșiiilor noștri mica datorie, de 100 de dinari. Cu drept cuvânt s'a mânia deci împăratul și l-a dat pe el muncitorilor, până va plăti toată datoria, pe care însă până-i lumea nu o va putea plăti. Așa ne va judeca și pe noi Dumnezeu, și cu tot dreptul, ca și când n'am fi fost nicicând părtași de darul răscumpărării lui Hristos. Și pentruca mai bine să înțelegem această asemănare, Domnul nostru Isus Hristos adauge:

Așa va face și Tatăl meu cel ceresc, de nu veți ierta fiececarele fratelui său din inimile voastre greșalele lui. Aici nu mai putem cânti nimic, învățătura e limpede de tot, nu mai încapă nici o îndoială.

* * *

Așadară iată talmăcită și mai pe larg cererea din „Tatăl nostru“: „Și ne iartă nouă păcatele noastre precum iertăm și noi greșiiilor noștri“. Va să zică noi cerem în fiecare zi osândă asupra noastră, cerem să fim pedepsiți și dați în mâna muncitorilor, dacă nu suntem milostivi, dacă adecă nu iertăm din inimile noastre greșalele fraților noștri. Învățătura aceasta a Domnului nostru Isus Hristos așa este de limpede, încât n'a tras-o nimenea niciodată la îndoială. Cu toate acestea ce ve-

dem? Oamenii sunt peste tot foarte răi și nici prin gând nu le trece să fie milostivi. Dacă se mânia pe cineva, fiindcă l-a vătămat, sunt în stare să țină mânia cu anii, să se părăscă până-l lumea și să-și cheltuiască averi întregi, numai ca să nu se umilească cătuși de puțin.

Bine înțeles, că unii ca aceștia nu pot nici ei conta la milă din partea lui Dumnezeu, pentrucă Dumnezeu, pe lângă că este nemărginit de bun, mai este și nemărginit de drept. Cum ne-ar putea ierta Dumnezeu pe noi, dacă noi nu vrem să iertăm pe alții?

Chiar de aceea bine că ne însemnăm evanghelia de astăzi, bine să o luăm la inimă și, de câte ori zicem seara rugăciunea Domnului „Tatăl nostru“, să ne oprim totdeauna la cererea: „Și ne iartă nouă păcatele noastre, precum iertăm și noi greșiiilor noștri“, și să ne dăm seama dacă de fapt am iertat greșiiilor noștri, iar dacă n'am iertat, mai bine să nu zicem „Tatăl nostru“, decât să cerem noi înșine pedeapsa cea mai aspră asupra capetelor noastre. În schimb să ne dăm seama de nemărginita dreptate a lui Dumnezeu, și încă în ziua următoare să iertăm și noi greșiiilor noștri.

IULIU MAIOR.

Cum se scaldă Japonezii. La noi poporul nu se scaldă decât vara, dar și atunci numai aceia cari locuiesc în nemijlocită apropiere de vre-un râu sau lac. Sunt ținuturi, unde țărani noștri nu s'au scaldat de când erau copii mici. Și e rău obiceiul acesta, pentrucă trupul trebuie ținut curat și spălat cât mai mult.

În privința aceasta putem învăța mult dela Japonezi, cari se scaldă zilnic, și încă în apă aproape fierbinte. Ei se scaldă ori în băi publice ori apoi acasă în căzi. Apa în care se scaldă este de 45—50 grade Celsius, așadară aproape fierbinte. Baia o fac scurt, cu întreruperi, și nu culcați ci șezând. După baie ei fug desbrăcați acasă, chiar și prin zăpadă, dar nu răcesc, pentrucă în apa caldă pielea roșește, ceace înseamnă că vinele de sânge din piele nu mai funcționează câtăva vreme și astfel pielea este câtăva vreme nesimțitoare. N'ar strica să învățăm și noi acest obicei dela Japonezi.

și încrețiturile obrazilor erau mai adânci și mai dese.

Dar' nu rămânea mult așa. Se scula, lua dozița cu apă, o ținea mult la gură, în vreme ce mărul lui Adam se plimba maiestos, domol, pe grumazii lui deșirați.

„Doamne, tu muieră, făcea el oftând, punând dozița pe laviță, da ce minune-i aici?

— Ce minune?

— În viața mea n'am mai băut așa vin. Se vede, că iar a dat domnul Benjamin pe la tine, și te-a cinstit cu vin!

Femeia când auzia de domnul Benjamin se includea rău, își svârlea zdrențele, și-și punea mâinile în șold.

— Iar îți vin nebuniile? și-l privea cu scârbă și cu dușmănie.

— Ce nebunii? Dacă are omul nevastă frumoasă, înseamnă că-i vine norocul acasă. Așa și cu mine. Dl Benjamin, bine că-i jidan, da-i bogat și nu-i nici bătrân! Când vrea el să-și facă un chef c'o creștină, unde să tragă? La Melenteoaea cea frumoasă!

„Vai, bată-te sfinții, păgânule“, sbiera femeia, ieșindu-și din sărite, și începea să-i izbească în cap o rochie ruptă, o oiză stricată, ce-i cădea în mână. „Dar cum te rabdă inima, mișelule, să mă batjocorești așa în toate zilele. Nu mi-e destul că muncesc ca un bou, că-mi pierd capul cu atâtea guri flămânde, că mă behănesc toată ziua. Mai vii și tu să-ți răzi de mine?

— Dacă te-a făcut Dumnezeu frumoasă, eu n'am ce-ți face, zicea bărbatul, ținând brațul ridicat, de apărare.

— Așa-i nerușinatule! Nu mai încapi de mine! Da io-s de vină că mi-am mâncat vieța? Io-s de vină că am slăbit ca o cățea jigărită? Hai, spune! Nu tu, nu copiii, nu sărăcia din casă? Și acum daoă-s urâtă, tu faci glume pe socoteala mea. Și spune, nu ți-e frică de bătaia lui Dumnezeu!

„Ci hai! să știi că-mi place tu muieră. Imi pare c'aud gura unei cocoane mari, care-și spală bărbatul. Intr'adevăr, e pagubă că nu te-ai născut doamnă. Dar pentru aceea imi place. Știi, la alte case de om sărac, vine bărbatul ostenit dela munca zilei, își zic două-trei vorbe cu femeia, și el, rupt de osteneală, se culcă... El crede că dacă doarme va vedea vieța mai frumoasă și mai ușoară decât cum este. Femeia tace și înghite năcazul, și din când în când se uită cu mâhnire la omul care doarme pe-un suman, cu fața galbenă și suptă. Vezi, mie de oamenii ăștia nu-mi place. Dela o vreme par'că nici nu mai știu vorbi! Aia nu-i vieță! Nu-i deajuns că te roade sărăcia destul, să te mai rozi și tu?“ Tace puțin, și privește la fața veștedă a muerii, care se mai liniștește.

„Imi place, adăuga el, că tu-ți mai deschizi gura. Asta-mi place. Pentru vorbă, gura nu cere de mâncare. Dar știi, totuș, ce-mi vine în minte, când te văd așa aprinsă? Pățania cu lada, cu lada ta de zestre. Știi că plecarăți pe vreme

bună dela voi, dar pe drum v'a apucat o ploaie cu rupere de nor. Și unde nu s'a umflat râul, unde nu s'au trezit valurile cari durmeau în adâncuri, s'au început să arunce armăsari pe fața apei. Chiar atunci intra în râu carul cu patru boi, Doamne ce mai boi, par'că-i văd ș'acum, carul cu zestrea ta de mireasă. Atunci așa erai de aprinsă ea acum.

— Vezi mă, tu ești dracul gol, strigă femeia, năcăjindu-se iarăși. Ai de gând să taci odată? Ai de gând să începi cu batjocurile? Dar tu ce-ai avut, ce avere? Iacă hărbul ăst' de casă. Ai fi așteptat, se vede, să-ți aduc car și boi și ladă încărcată?

— Aici iar imi place cum ai adus-o, tu muieră. La casă de om sărac, de zestre nu-i vorba niciodată. Dar casele bogaților tot din zestre s'aprinde și se pustiesc. Mai au noroc cu nănașii, că merg de-i mai împacă. Fără doar și poate, tu te-ai fi potrivit cu unul gazdă. Valeo, mămulică, ce dungi ai avea astăzi pe spinare. Să știi tu, cei bogați se mânia mai iute. Noi de ce să ne mâniaem? Iacă, tu de pildă, de ce te mânia?

— Acum lasă-mă, Melenteo, vezi-ți de lucru, ori culcă-te, dar lasă-mă că mi-e destul pe ziua de azi“, zicea femeia.

Bădicul Melentea, însă, cât sta peste zi ori seara acasă, tot melița din gură. El avea o credință: omul sărac dacă n'hide ochii ori gura, începe să se gândească. A cercat el de câteva ori așa, dar nu i-a plăcut amăreala aceea ce izvora par'că din toate părțile, la

Ca pe vremea păgânilor.

— Marile lupte ale bisericii catolice din Mexic. — Guvernul vrea s'o nimicească. — Creștinii se opun. — Internișarea episcopilor, preoților și credincioșilor. — Incuierea bisericilor. — Curge sângele martirilor, ca pe vremea lui Nero și a lui Dioclețian. — Sângele martirilor însă întărește biserica și tot ea va eși biruitoare. —

Am arătat într'un număr trecut al »Unirii Poporului« cum asuprește guvernul din Mexic biserica catolică, cum a surghinuit preoții și călugării, cum a închis bisericile și a internat pe episcopi. În schimb Preafericitul Părinte, Papa Piu al XI-lea al Romei, a afurisit guvernul din Mexic. Dară guvernul cu toate acestea nu încetează cu asuprirea bisericii.

Mai nou au început însuși credincioșii o luptă pe viață și pe moarte împotriva guvernului necredincios. Aproape în fiecare oraș din Mexic se țin mari adunări de protestare împotriva samavolnicilor guvernului. Cea mai mare adunare s'a ținut în orașul Guadaloupe, la care au luat parte mai multe sute de mii de credincioși. După adunare s'a făcut o procesiune, la care au luat parte bărbați, femei și copii, din toate rândurile societății. S'au văzut în aceea procesiune indieni cu haine rupte, mergând alături de damele cele mai elegante, toți însă desculți, călcând drumurile rău pietruite și răbindu-și picioarele. Toți cântau imnul papal și alte cântări bisericesti și cereau deschiderea bisericilor, slobozirea din temniță a episcopilor și a preoților și chemarea înapoi în țară a călugărilor surghiuniți. Intreagă populația Mexicului este foarte revoltată împotriva guvernului și a președintelui republicii mexicane, și se crede că, punând umăr la umăr și luptând cu toată puterea, vor putea răsturna guvernul și pe președintele republicii.

Lupta dintre guvernul Mexican și dintre locuitorii catolici ai țării începe să devină adevărată revoluție. Joia trecută se discuta în parlamentul Mexican proiectul de lege împotriva catolicilor. Publicul ce se afla pe galerii discuta și el atât de aprins, încât au început a pușca cu revolverele unii spre alții.

Primarul orașului Aguascalientes a dat poruncă să internizeze pe un preot catolic. Eșind

după prânz la plimbare, poporul catolic l-a așteptat într'un colț de stradă și atâta l-a bătut până l-a omorât.

Locuitorii catolici au hotărât să boicoteze pe toți neguțătorii fără Dumnezeu, adică să nu mai cumpere dela ei nimica. Și catolicii se și țin de cuvânt, așa că unii neguțători necredincioși și-au închis și prăvăliile, iar alții sunt siliți să se depărteze din orașe.

Femeile catolice poartă cu toatele haine de jale și rup de pe păreți toate placatele guvernului.

Arhiepiscopul Moray del Rio a dat poruncă aspră tuturor preoților ca Sâmbăta trecută, când s'au votat în parlament legile împotriva bisericii catolice, să iasă afară din bisericile încă nelncuiate și să nu mai slujească nici liturghii nici vecernii.

În schimb guvernul Mexican a dat aspră poruncă nuntului apostolic, Monsignorului Cresci obligându-l ca în curs de 24 ore să părăsească țara.

Procurorul general al statului a dat poruncă poliștilor, ca să cerceteze fiecare casă catolică din țară și să confişte armele. Președintele republicii, Calles, a spus în parlament, că va interniza pe toți preoții, cari se opun legilor aduse. De altă parte episcopii și preoții catolici au lipit placate în colțurile de stradă, în cari provoacă pe credincioși, să nu se supună nici, decum acestor legi, pentru că mai bine este a asculta de Dumnezeu decât de oameni.

Din fericire poporul ține morțiș la preoții săi. În orașele și satele, în cari bisericile au fost închise de către guvern, credincioșii cu dare de mână au deschis capele în casele lor, unde se adună credincioșii și ascultă sfânta liturghie. În orașul Quadalajara credincioșii au atacat temnițele și au slobozit din ele pe preoții deținuți. În întreagă țară așa sunt de agitate spiritele. În

cât în fiecare clipită se poate aștepta ca să izbunească revoluția.

În ziua când au intrat în vigoare legile potrivnice bisericii catolice, guvernul s'a declarat proprietarul tuturor zidurilor bisericesti și a tot ce este înrânsele. Aceste averi se vor da comitetelor cetățenești, înființate prin legea cea nouă. Guvernul a încunjurat apoi cu forța armată toate bisericile, și pe credincioși i-a scos afară cu puterea. Credincioșii nu s'au supus. Soldații au început a pușca. Sunt numeroși răniți și câțiva morți. Intre alții a fost rănit și însuși ministrul de justiție. Poliția a arestat 40 de femei, cele mai multe americane bogate, cari luptă și ele alături cu Mexicanele împotriva guvernului.

Într'o biserică femeile au tăbărit asupra altarului, au luat crucea de pe altar și au început a o duce în procesiune. Poliția nu le-a lăsat, femeile au continuat să se adune sub scutul sfintei cruci. Atunci poliștii au început a pușca. 11 femei s'au rănit și 4 bărbați au murit.

Sâmbăta s'au slujit cele din urmă liturghii în bisericile din Mexic. Toată lumea a ținut să fie de față. În catedrala din Mexic au fost de față peste 60 de mii de credincioși. Căldura și îmbulzeala așa era de mare, încât trei copii au fost omorâți și călcați în picioare și mai multe sute de femei au amețit. A slujit însuși mitropolitul din Mexic, ajutat de 6 episcopi și o mulțime de preoți. În cursul liturghiei mitropolitul a leșinat de două ori. Voind să-l depărteze de altar, s'a trezit și s'a rugat să-l lase să-și sfârșească liturghia și să miruiască pe sutele de copii. Poporul, auzind ce s'a întâmplat, a început să plângă cu hohote. În loc de organe și de cântări liturghia a fost slujită cu hohote de plâns.

Iată că a putere împurată biserica catolică credincioșilor săi! Ei nu se lasă înfrânți de un guvern necredincios și fărădelege, ci luptă din răspuțeri împotriva nedreptății. Mai mult, bătrâni și tineri, bărbați și femei, copii și copile, se adună zilnic și fac rugăciuni și procesiuni sfinte pentru biruința bisericii. Și bun e Dumnezeu, dar guvernul Mexican nu-și va putea duce în deplinire planurile sale, așa dupăcum nu are isbutit pe vremuri nici guvernul francez și nici cel german. Catholicismul a rămas biruitor în Franța și în Germania, ba până și în Anglia

gândul cel mai puțin, și-i pătrundea ființa. „Gândurile, zicea bădicul Melentea, să le lăsăm pe seama bogaților. Ei au la ce se gândi, ei se pot ajuta cu gândurile, dar omul sărac oricum se gândește tot rău nimerește, ea cea ce tot încarcă o povară când în căruță, când în teleguță, dar nici cum n'o putea duce acasă, pentru că nici la teleguță, nici la căruță nu era înhamat vr'un dobitoc...”

Cu atâta avea noroc muierea, că bădicul Melentea nu prea era pe-acasă. Muncia săptămâna încheiată în răsetele oamenilor cu cari lucra. Melentea era bun de leac, când muncia în rând cu alți săteni. Că aceștia, își uitau supărările de-casă, uitau povara lucrului, și dacă foamea n'ar fi strigat cu glasul ei de broască, din deșerturi, și-ar fi uitat și să mănânce.

Melentea va fi fost și el ostenit, dar la amiazi nu se apuca să îmbuce, până ce nu mergea în șir pela toți muncitorii, până ce nu se apleca asupra merindei și n'o cerceta.

„Săracii de voi, zicea Melentea, ce mănări măi, ca la câini! Așa trebuie să se hrănească un muncitor? Ce ție bun d-tale călcăiul dela de pâine? Dar d-tale loboda asta? Iacă și știr și fasole și ceapă, și peste tot sfânta mămăligă. Măncă român prost și te'ndoapă, că de asta ești bun! D'apoi colea o supă, o friptură, nu vă știe face femeia?”

Trecea printre muncitori, clătînd cu tristea și desgust din cap. Se 'ntâmpla ca vreun muncitor să fie nou venit, să nu-i știe moarea

bădicului Melentea. Acela privia întâi chiorș la omul slab și deșirat, care se pleca asupra mâncărilor lui. Și nu apuca bădicul Melentea să-i spună două vorbe, când acela se și scula, răstîndu-se: „Ce-i, măi bade, ce-i, măi deșiratele? Tu să-mi batjocorești mănecă? Nu vezi e'acuşi și se desfac ciolanele, că nu le mai poate strânge pelița galbenă? Dar tu ce măneci lihodule, de ne batjocorești pe noi așa?”

— Eu, zicea Melentea, surizând, eu carne și supă. Eu mănări scumpe, măi. Vino și vezi! Il apuca de mănecă și nu-l mai lăsa până ce acela nu se apropia de traista bădicului Melentea.

„Iată carne, iată paștete, iată și plăcinte”, zicea bădicul, împingându-i sub nas un bruş de mămăligă, o felie de ceapă și sare.

După ce mănca se lăsa gemând pe spate. „Măi dragii mei, mi se pare c'ar trebui să imi aduceți un deștor. Femeia-i de vină. Mi-a pregătit niște mănări unsuroase ca acelea, și cum is lacom, am mănecat de m'am umflat ca un baron”. Și pufăia pe nări, în hohotul de ris al tovarășilor.

„Că nu vă hrăniți și voi așa de bine ca mine, să știți că nu numai sărăcia voastră-i de vină, ci și nevetele. Nu știu face bucate cu gust. Da a mea? Păi! bat-o focul de muiere, de multe ori li zic: „Mai las'o cu fiertura soro, mai las cu domniile, c'om sărăci, și nu suntem dedați cu sărăcia”.

De se 'ntâmpla să muncească pe undeva

departe de sat, venia la prânz vr'un băiat săl aducă veșnicul mălaiu, și veșnica bucată de ceapă. Melentea, cât ce sosia copilul, lăsa unealta din mână, se apropia de copil, căuta în coră, mirosia, și ceilalți îl auziau numai că se răstește la băiat:

— Ce-i asta? Iar zamă cu carne de porc? Și de ce-a pus maică-ta atâta smântână? Copilul zâmbea subțire, bucuros, știindu-i felul.

— Acum să știți, oameni buni — zicea Melentea, întorcându-se spre Români — că de-oi muri odată și odată, muierea-i de vină. Cine-o pune, să mă îndoape cu toate bunătățile? Astea-s pentru bogații cari se întind sătui pe canapele, nu pentru un muncitor ca mine!

Unde are o muncă mai grea, tovarășii îl ajută cu drag. Că bădicului Melentea i s'au cam dus puterile. De multe ori e ostenit și se clătina, ca o găină beată, pe picioare,

„Ești ostenit bădicule — li zice vr'un ficior, bucuros că-i poate ajuta.

— Ostenit pustia, ba nu-s ostenit. Da — adaugă în taină — am băut o cupă de vin vechiu la amiazi, și poate asta să fie vina. Că la mine 'n pivniță stau buțile în șir, de ție mai mare dragul să le vezi.

Seara, la plată, s'apropie de vreunul și zice: Ia mai numără-ți odată banii. Mi se pare că t-ea înșelat. Omul cum numără surprins repede, vede că-i chiar lipsește ceva din plată și se 'ntoarce la stăpân.

și va birui și în Mexic, pentru că stă pe piatra credinței, pentru că este sângura și adevărata credință, întemeiată de Domnul nostru Isus Hristos, și porțile iadului nu o vor învinge pe ea.

Cu totul altfel stă treaba în Rusia. Și acolo au început bolșevicii să asuprească biserica ortodoxă, să încuie bisericile și să întemnițeze episcopii și preoții. Dar poporul n'a luptat decât la început împotriva bolșevicilor, iar astăzi nu numai că s'a împăcat și dat cu bolșevicii, dar s'au aflat mitropoliți și episcopi cari au întemeiat o biserică nouă, pe placul bolșevicilor, care-i tămăduiește și le face frumosul. Și e o jale în Rusia, cum n'a mai fost nicăieri pe lume, poporul a rămas nepăsător iar preoții ascultă de bolșevici.

Ce deosebire mare între biserica ortodoxă și catolică! Cauza: cea dintâi s'a despărțit de piatra credinței care este sfântul Petru și urmașul său Papa dela Roma. Mlădița, care este biserica ortodoxă, a fost tăiată din viața, care este Hristos și urmașul și locuitorul său pe pământ, Papa Romei, și astfel nu mai are sucul și vloga de lipsă.

Urmăriți Români uniți lupta bisericii catolice din Mexic, mângâiați-vă cu pilda grăitoare a acelor episcopi, preoți și credincioși cucernici, și vă rugați, din toată inima, ca Dumnezeu să ajute bisericii sale celei adevărate.

Doză cărute sfărâmate de tren.

Între stațiile Hodoni și Chinezu, de lângă Timișoara, trenul a întâlnit și sfărâmat cu desăvârșire o căruță, rânind pe conducătorul ei, Hirsch Ștefan din comuna Chinezu; iar între stațiile Dealul Spirei și Cotroceni trenul a sfărâmat altă căruță, omorând un cal și rânind grav pe conducătorul ei.

Cine poartă vina? Direcțiunea Căilor Ferate Române. În alte țări, oriunde se încrucșează șoseaua cu calea ferată, sunt bariere, adevărate bariere, cu care se închide calea; în cele mai multe țări mai sunt așezate lângă aceste bariere și clopoței, cari sună înainte de a veni trenul. La noi oare pentru că nu se fac aceste lucruri? De unde să știe bietul om, mai cu seamă la câte o cotitură, când vine trenul, dacă nu-l face nimenea atent?

I-a omorât gazul din ghețarie.

— Patru morți și mai mulți bolnavi. —

O groaznică nenorocire s'a întâmplat în ziua de 25 Iulie la Râmnicul Sărat. La cărciuma invalidului de războiu Stanciu Burlacu au venit în seara acelei zile patru tineri, cari voiau să-și petreacă cu o harmonică. Vinul era cam cald, de aceea ei s'au rugat de cărciumar să li-l răcească. Cărciumarul a mers în ghețarie, ca să aducă ghiță. Dar mergând pe trepti în jos, a băgat de seamă că i-se stânge lumina și că îl sufoacă la gât și la piept un miros greu. A ieșit deci îndată și i-a spus și soției sale Venița, să nu se ducă în ghețarie, că moare.

Soția lui Stanciu însă, văzând că tinerilor nu le place beutura, s'a dus totuși în ghețarie într-o clipită, când n'a observat-o soțul ei. După 5 minute Stanciu își strigă soția, dar nu primește nici un răspuns. Nedumerit merge spre ghețarie, de unde aude strigăte și suspine înădușite. Erau strigătele soției sale. Auzind tinerii din cărciumă strigătele desnădăjduite ale lui Stanciu, i-au alergat într'ajutor. Tânărul Gheorghe St. Popescu, de 28 de ani, a intrat în ghețarie, dar a căzut la pământ numai decât și a murit. Tot așa a pățit fata de 22 de ani Piculina Dincă Feraru. Tatăl lui Gheorghe Stanciu-Popescu, auzind ce s'a petrecut, a intrat și el în ghețarie, ca să-și mântuiască copilul. Dar și el a pățit-o la fel. Toate acestea s'au întâmplat în mai puțin de 20 de minute.

Venind pompierii (ceice stâng focul) au intrat în ghețarie cu măși, de cari se purtau în războiu și au scos pe cei patru morți. Sosind la fața locului doctorii, au constatat cum că pricina nenorocirii a fost, că ghețaria era acoperită cu balegă. Ploile cele multe au făcut de a putrezit balega, iară gazurile de amoniac au intrat în ghețarie. Aceste gaze sunt așa de puternice, încât ele omoră pe orice vietate în nu mai puțin de 1 minută.

Toată lumea din Râmnicul Sărat jalește mai ales moartea tânărului Gheorghe Stănescu Popescu și a tatălui său de 50 de ani, care lasă după sine o văduvă cu mai mulți copii, fără leac de avere.

Știrile Săptămânii.

O dare de seamă despre preoții din Arhidieceză. Cercularul din urmă al I. P. S. Sala mitropolitului Vasile ne arată schimbările ce s'au făcut între preoții Arhidiecezei unite de Alba-Iulia și Făgăraș în jumătatea dintâie a anului acestuia. Din această dare de seamă se vede, că în jumătatea primă a anului acestuia au fost mutați și înaintați 36 de preoți în diferite parohii. Treceți la penzie au fost 3. Hirotoniți nou au fost 20 de preoți, și au murit 12.

Un oraș al sburătorilor. America este fără îndoială pământul ciudațeniilor. Orice ciudațenie din lume acolo se vede mai întâi. Acolo oamenii sunt mai îndrăzneți ca la noi și, ceea ce e capul lucrului, au parale.

Astfel mai nou ei au de gând să facă un oraș, în care să nu locuiască decât sburători cu aeroplanul. Toți locuitorii acestui oraș vor pune vot, că nu se vor folosi de nici un fel de mijloc de călătorie, afară de aeroplan. Acest oraș se va numi „Air City”, adevărat orașul aerului și va fi așezat în statul Wisconsin, între Chicago și Mivanku, pe malurile lacului Michigan. Intemeietorul orașului este dr. George Poss.

Pedepsită, pentru că n'a ascultat de părinți. Fata Sura Maria Lufaiu din Iași, în vârstă de 16 ani, nu se supunea nici decum părinților. Ea se ocupa de mult cu gândul de a se face creștină, pentru că nu se putea împăca cu credința jidovească. Părinții ei, niște Jidani credincioși, au făcut tot ce le-a stat în putință, ca s'o desbăre de această hotărâre a ei. Cum să se facă ea creștină necurată, din jidovoică curată cum este. Au părit-o întâi la rabinăru, dar nici el n'a putut-o îndupleca. În sfârșit au părit-o la judecătorie. La pertractare au luat parte o mare mulțime de jidani. Judecătorul a pedepsit fata cu 15 zile închisoare, pentru că n'a ascultat de părinți.

Uitarea copillor împotriva ofitei. Profesorul Calmette dela Paris, subdirectorul institutului Pasteur, a ținut mai zilele trecute o

„Apoi să-mi spui, bine-i asta domnule, zice vreunul mai aplicat la mână.

- Ce să fie bine?
- Că mi-ai tras din plată!
- Eu, din plata d-tale?
- Da, d-ta din plata mea”.

Stăpânul îi smâncește banii furios, și-i mai numără odată. Plata era întreagă, și omul trecea opărit, să aștepte pe Melente. Dar el se mesteca în grabă în mulțime, și nu-l mai vedea.

Când vine el la rând, dacă se 'ntâmplă, ca acum să fi lucrat mai întâi la stăpânul acela, îi zicea:

„Eu, domnule, scot pentru cinci.

- Cum așa?
- Bine. Pentru cinci suflete”.

Stăpânul privește întrebător la oameni:

„A lăsat careva să-i ridice el plata?

- Ba nu, s'aude din mulțime.
- Atunci ce vorbești d-ta?
- Vezi că după dreptate așa s'ar cuveni.

Eu am acasă patru ficioari, da ăia încă nu pot luera. De mâncat mânăncă, — nici lupii... Acum ei is patru și cu mine cinci”.

Bogații satului nu prea stau de vorbă cu Melentea. Îi pișcă, și nu le place. De multe ori aduce vești pline de spaimă: ba c'a dat — colo pe hotar — boala 'n vite. El cu ochii lui a văzut vreo douăzeci orăpate. Ba c'a auzit la oraș că au să se pună biruri nouă pe cei bogați, ba că se face bătaie...

În biserică se pomenea de mulțea că

vorbește cu glas tare. Creștinii-l priveau nedumeriți, iar popa câteodată nu se mai putea răbda să nu-l întrebe:

„Ce tot ai acolo, bădic Melente?”

— Eu, nimic. Da sf. Niculae coala din icoană nu-mi dă pace. Mă tot întreabă, câți copii am. I-am spus că opt, și sfântul tot nu crede și mă întreabă iar”.

Alteori îl înfruntă popa în ușa bisericii, când is adunați creștinii mai mulți.

„Eu nu-s de vină, părinte, dacă mă mai scap și zic o vorbă tare. Sfintii-s de vină. Ce au ei să mă tot întrebe: ce mânci azi, Melenteo, ce nu te 'mbraci mai bine, golanule. Eu caut să le răspund, altfel ar striga tare, de n'ai mai putea ținea slujba”.

Mai multe glume face Melentea, când moare vreun creștin în sat. Dacă mortu-i vreun bogat, numai ce-l auzi spunând, când aude clopotele trăgând toate:

- Gros-gros
- Că-i bănos,
- Gros-gros
- Că-i om bănos.

„S'o isprăvit cu miera lui”, zice bucuros bădicul Melentea. Acum o fi stând în fața căzanului cu zmoală elocotită, și s'o fi târguind cu dracul, cât să-i dea să nu-l moaie acolo, cu dracul, cât să-i dea să nu-l moaie acolo. Dar necuratul o să-i zică: „N'ai ce-mi mai da. Până ai fost în viață mi te-ai dat de bună voie mie, cu trup, cu suflet”.

Dacă murea vre-un om sărac, și trăgea numai un clopot, cel mijlociu, numai îl auziai pe Melentea că spune:

- Tingi-tingi-tingi tang
- C'o murit un om sărac,
- Tingi-tingi-tingi tang
- C'o murit un om sărac.

„S'o isprăvit și cu ăsta”, zicea el bucuros. Da numai mi se pare mie că n'o avea hodină nici pe lumea cealaltă. Cum e dat cu sapa și lopata, l-o pune Sf. Petru să sape pe lângă pomii raiului, să facă mere multe”.

Așa-i bădicul Melentea. Când nu-i toacă muerii la ureche, îmbată de cap pe muncitorii cari sunt ca el, îi face să rădă și să-și bată joc de necazurile vieții, îi place să tot scadă din puteri așa pe nesimțite, ș'odată numai, când va fi să fie, să-l umbrească moartea pe neștiute. Și i-ar plăcea atunci să fie cineva să-i spuie în batjocură la ureche:

- Tingi-tingi-tingi tang
- C'o murit un om sărac.

Ion Agârbiceanu.

Mulțămintă publică. Cu ocaziunea cununiei religioase a dlui Dr. Nicolae Breaz cu dsoara Elvira B. Hațiegan, întâmplată în Oarda de jos, la 18 Iulie 1926, s'a adunat cu „jocul miresei” suma de Lei 1500 —, pentru Orfelinatul gr. cat. român din Blaj, pentru care aducem cele mai călduroase mulțămiri.

Inspectoratul Orfelinatului.

conferință despre învingerea ofitei. El a inventat un fel de ulcioare, ca cea împotriva vârsatului, cu care dacă se ulcioiesc copiii sugaci, născuți și crescuți de părinți oficioși, se întăresc binișor și nu mai mor de boala aceasta crâncenă. Materia, cu care se face ulcioarea aceasta, se numește B. C. G., adică Baccil Calmete-Guérin, și va fi de mare folos omenimei.

Dunărea s'a revărsat și în Vechinul Regat. Între Cernavodă și Fetești s'a revărsat Dunărea în noaptea de Sâmbătă spre Duminecă (24—25 Iulie), acoperind toată întinderea de pământ ce este între Dunăre și brațul Borcea. Apele au ajuns până la înălțimea liniei ferate Cernavodă-Fetești, așa că dacă vor continua să crească, ele vor acoperi și această linie. Cum treci podul dela Cernavodă, și privești jur împrejur, îți vine a crede că stai deasupra unei mări, din care nu se vede decât o fâșie neagră, calea ferată. Vitele cele mai multe s'au înecat, cele rămase în viață au fost adunate la Cernavodă, Hârșova, Rașova și Fetești.

Trăsnet. În legătură cu cele publicate de dl Todică, ni-se scrie din Șein (părțile Cenadului):

„Joi, în 8 Iulie 1926, pe la 5 după amiază, s'a abătut o ploaie asupra comunei noastre. Oamenii erau la lucrul câmpului. Câțiva săcerători se scutiră sub crucile de grâu. *Nicolae Pantea* se nimeri în apropierea celor 8 coase, așezate grămadă de lucrători. Deodată se descărcă un fulger asupra coaselor, lovind și pe săcerătorul din apropierea lor, pe *Nicolae Pantea*, și omorându-l pe loc. Câțiva inși au rămas amețiți: *Nicolae Roș*, *Teodor Fodorean*, fiica acestuia și *Elena Ivan*.

„Inmormântarea celui mort s'a făcut în 10 Iulie“.

Pentru adevărul știrii garantează d-nii *C. Buta*, și *N. Faur*. În felul acesta dorim să ne comunice și alți cetitori știri mărunte despre cazuri întâmplare în comunele lor.

Jertfele pelagrei. Pelagra este o boală pe care o capătă oamenii cari mănăcă mămăligă sau mălai, pregătit din făină de cucuruz necopt. Boala aceasta este foarte grea și atacă și creierii, așa că nefericiții, cuprinși de ea, înnebunesc. Astfel s'a întâmplat și cu niște săteni din Basarabia.

Duminecă în 25 Iulie s'au sinucis doi nefericiți cuprinși de pelagră, și anume *Catinca Pavel Ciormenco* din Suruceni, jud. Lăpușna, s'a aruncat într'o fântână și s'a înecat, iară *Andrei Petrof* din comuna Borisoca, jud. Cetatea Albă, și-a dat foc casei, căzând pradă focului, împreună cu casa.

Biserica trăsniată. În comuna Hârcești, de lângă Chișinăul Basarabiei, s'a descărcat Duminecă în 25 Iulie o puternică furtună. A fost trăsniată biserica, iar săteanul *Ion Coteanu*, care se afla la ușa bisericii, a fost omorât.

Impunsă de taur. *Nastasia Băteă* din comuna Bulboaca, de lângă Chișinăul Basarabiei, s'a întâlnit cu taurul care venea dinspre câmp în sat. Taurul cât ce a văzut-o, a început s'o împungă cu coarnele și s'o calce în picioare. Biata femeie striga cât putea; până au sosit oamenii cari au alungat taurul cu furcile de fier, era cât pe aci să-și dea sufletul. În stare foarte tristă au dus-o la spitalul din Chișinău, dar doctorii nu prea au mare nădejde s'o poată scăpa.

În Moldova țaranii nu se mai duc la cârciumă. Din Moldova vine știrea, că de când s'au scumpit vinărsăriile, țaranii nu se mai duc la cârciume și că Duminecă în 25 Iulie și în 1 August cârciumile au fost goale. Bine ar fi, dacă oamenii s'ar și ținea de această

hotărîre, și, în loc de răchie, ar bea de aici înainte vin, care este mult mai ieftin și mai sănătos.

Din polițai, hoț și spărgător. *Nicolae Stoescu* a fost mai multă vreme polițai în orașele *Reni* și *Sefcova* din Basarabia, iar mai târziu comisar de poliție la Chișinău. Neguțătorii din Chișinău plăteau în vremea aceasta biruri mari, căci altfel dl comisar îi bătea. Plângându-se neguțătorii împotriva lui, el a fost mutat la *Alba-Iulia*, dar nici aici nu s'a purtat mai bine. Părit și aici de mai mulți inși, a fost dat afară din slujbă.

Atunci *Stoescu* și-a format o bandă de spărgători, cu ajutorul căreia a început să spargă și să fure prăvăliile din orașele, în cari a fost polițist pe vremuri.

Poliția îl căuta de mult, dar n'a putut pune mâne pe el până în zilele trecute, când a spart tutungeria lui *Aurel Satmari* din *Târgul-Murăș*. Abia l-au prins însă, a și scăpat din temniță, iară acum poliția îl urmărește pretutindeni.

Biserica românească cu slujba rusească. În comuna *Larga*, jud. *Hotin*, *Basarabia*, cu 1300 locuitori români neași, e preot ortodox pâr. *Ion Rodonschi*, care slujește și astăzi încă rusește. Oamenii, zadarnic s'au plâns episcopului, preotul n'a învățat, românește. Pentru că bagseama n'a voit. Urmarea e, că până acum au trecut la pocăiți peste 200 de capi de familie.

Radio și cinema în trenuri. Până când la noi trenurile sunt cum le știm, murdare, ticsite, pline de ploșnițe, neluminate, rău încălzite, cu geamurile sparte, — pe atunci într'alte țări nu numai că se călătorește minunat, dar direcțiunile trenurilor se îngrijesc ca călătorii să nici nu se urască pe trenuri. Astfel în *Austria* se așează în trenuri radio-telefonie, adică oricare călător va putea asculta, mergând trenul, concertele și vorbirile din lumea întreagă, plătind o anumită taxă. Tot-așemenea se va introduce pe trenuri și cinematograful, așa că cine are voie va vedea mișcând pe perete tot felul de icoane.

Afurisiți, pentru că nu primesc calendarul cel nou. Protopopul ortodox din jud. *Fălțiceni* a ținut zilele trecute un sinod cu preoții săi în comuna *Răucești*, unde a dezbătut pâra înaintată împotriva primarului *Varvara* și a consilierului comunal *Apostol* din aceea comună, pentru că nu numai că nu vreau să primească noul calendar, dar fac și o întinsă propagandă în sat împotriva calendarului cel nou. Sinodul, a pedepsit cu afurisenie grea pe cei doi creștini nesupuși.

Un ziar al sinucigașilor. Mai zilele trecute s'a prezentat la poliția din *Budapesta* doctorul *Sebes András* și a cerut voie, ca să scoată un ziar anume pentru sinucigași. El a spus, că văzând câte mii de oameni se sinucid la an în *Ungaria*, s'a socotit să le ușureze moartea și grijile dinainte de moarte. Chiar de aceea va scoate un ziar, în care va da sfaturi despre moartea cea mai ușoară și mai sigură, și despre cum trebuie să-și aranjeze lucrurile și daraverile pe pământ ceice se hotărăsc la acel pas.

Poliția, fiind în curat că are de a face cu un om căruia-i lipsește o doagă, nu i-a dat voie să o facă aceasta. El însă n'a desnădăjduit, ci a recurat la judecătorii mai înalte și acum așteaptă să vadă când îi va veni răspunsul. În scrisoarea care a înaintat-o a spus între altele, că este pricepător mare în sinucidere, fiindcă până acum de trei ori a încercat să se sinucidă, în diferite forme, dar totdeauna l-au aflat cei din jurul său și l-au mântuit de moarte.

Femei oprite să intre într'o biserică din Spania. 300 de italieni au făcut o excursiune în Spania. Au cercetat între altele și orașul *Cadix*. Cum însă doamnele lor erau mai mult desbrăcate decât îmbrăcate, crâșnicul nu le-a dat voie să intre în biserică. Mergând la preotul ca să se plângă, le-a răspuns, că le-a dat voie bucuros, dacă fiecare își ia pe sine câte un căput de a însoțitorilor bărbați. Și italiancele n'au avut ce face, l-au ascultat pe preotul.

Credincioși pedepsiți. Episcopul ortodox *Cosma* a făcut vizitație canonică în episcopia sa. A vizitat între alte parohii: *Isacoc*, *Mănăstirea Cocos*, *Tulcea*, *Sulina*, *Roseți*, *Periprava*. Pretutindenea a fost întâmpinat cu multă dragoste de toți locuitorii. Ajungând la *Letea*, a fost foarte îndurerat de purtarea locuitorilor. În biserică nu era decât preotul, locuitorii erau ascunși și o parte plecați în câmp. Ca pedeapsă canonică P. S. Sa a purtând să se închidă biserica, iară pe preot l-a mutat din comună.

A murit, povestindu-și pătanile din războiu. *Techirghiolul* este o baie de sărat, în *Dobrogea*, unde-și caută sănătate foarte mulți bolnavi. Printre ceice și-au făcut anul acesta cura la aceste băi a fost și comendantul *Grigore Ionaș*, fost sergent în regimentul 60 infanterie. Însoțit de mai mulți prieteni *Grigore Ionaș* a plecat să viziteze *Balcești*, apoi vechea graniță, pe unde în luna *Septembrie* 1916 a luptat în regimentul său, și unde a fost rănit.

Întâmplarea a făcut ca în apropierea comunei *Peștera* el să dea chiar peste locul, unde a fost străpuns de gloanțele dușmane. Povestind însoțitorilor, cum a decurs lupta, deodată s'a prins de inimă și a cămas mort, chiar pe locul unde înainte cu 10 ani fusese rănit.

Însoțitorii lui au rămas ca trăsniți de cele întâmplate, și, cu lacrimi în ochi, i-au ridicat trupul, ducându-l într'o casă apropiată, de unde apoi i-au dus trupul acasă.

Cum a fost tras pe sfoară statul la Galați. La *Galați* se zădărește de mai mulți ani încă dinainte de războiu, palatul justiției. Statul tot dădea la bani, dar pentru aceea lucrările nu înaintau nici decum. Zilele trecute a sosit la *Galați* dl ministru de justiție *Cudalbu*, căruia pârându-i-se suspect că palatul nu se mai găsea odată, a dat poruncă dlui primprocuror *Paraschivescu*, să cerceteze, care este cauza întârzierii. Dl primprocuror a cercetat și a aflat că arhitecții *Manca* și *Vărnov* au înșelat statul cu 3 milioane lei și că ei cereau plată pe lucrări nefăcute și neisprăvite. Așa bunăoară ei erau de două ori plata pentru câte un perete, și arătau că au plătit lucrătorii de două-trei ori, cu toată că nu-i plățiseră decât odată. Amândoi arhitecții au fost deținuți și dați în judecată.

AVIZ.

Subsemnații avocați avem onorarea să face cunoscut Onor. Public, cumcă ne-am asociat, având biroul advocațional comun în *Reghin* (Str. Gen. *Averescu* Nr. 10) în localul de birou de până acum al *Dr. Ioan Harșia*.

Cu deosebită stimă, avocații

Dr. Ioan Harșia

și *Dr. Pompei Pitea*

CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

Fulgere năzuroase.

IV.

Cele mai năzuroase sunt fulgerele sferice, în formă de glob, cari se descarcă mai încet și uneori omoară, dar cele mai de multeori nu omoară, ci-și fac mendrele spre groaza și uimirea oamenilor. Par-că ar fi zmei înțelegători, cari saltă și se învârt și fac toate mișcoranțiile.

În revista Societății Astronomice din Franța, deoara Subbotin din Rusia a publicat următorul caz:

În 22 Maiu 1901 o furtună înfricoșată se abătuse asupra orașelului Uralsk. Era zi de sărbătoare și toată lumea se plimba pe drum. Pe la 5 după amiază urmând furtuna, mai mulți tineri și fete se adăpostiau de ploae în tinda unei case. O fată de 17 ani, se așeză pe prag, cu dosul către drum. De-odată străluci un fulger și la ușa se ivi un glob de foc orbitor, lăsându-se încet până jos și apoi îndreptându-se spre ușa. După ce s'a atins de capul fetei, aplecându-l numai decît, globul căzu pe padiment, în mijlocul societății, dete un târcol, apoi, sărind în odaia gazdei, el făcu tot felul de pagube: stricînd tencuiala de pe pereți, sărind în cuptor îmburdându-l, spoiala de grafit împrăștiind-o pe pereți, spărgînd ferestrele și eșind pe o fereastră.

Trecînd sguduitura, iată ce s'a aflat: ușa, pe pragul căreia se așezase tinăra de 17 ani, era aruncată în curte și în tavan erau două găuri, de câte 18 centimetri.

Fata tânără, așezată pe prag, era aplecată spre uștor și părea că doarme. Alții se plimbau prin curte, fără să vadă ori să audă ceva deosebit. Alții erau culcați pe jos, în tindă, amețiți. Tinăra de pe prag durmia somnul morții. Fulgerul o lovi în ceafă, i-s'a descărcat dealungul spinării și a piciorului stîng, lăsînd o dungă neagră și aproape la deget o rană mică cu ceva sânge. Un pantof îi era desfăcut dela călcăiu până în vîrf și un ciorap avea o mică arsură, cât un ban.

Toți cei atinși au rămas surzi.

În 9 Oct. 1885, pe la 8 ore 25 minute seara, era mare vijelie, ploaie cu fulgere și trăsnete, în Constantinopol. O familie, fiind tocmai la masă. Într'una din casele marelui oraș, văzu un glob de foc, de mărimea unui măr, pătrunzînd prin fereastra deschisă. Globul atinse un bec de gaz (lampă de gaz aerian), dete un târcol pe lângă o lampă mare, atârnată în mijlocul odăii, apoi sări pe fereastră până în drum, unde răsburui ca un trăznet, de s'a cutremurat pământul, dar nu a făcut nici un rău.

E de înșămnat, că în apropiere se aflau mai multe edificii provăzute cu apărătoare de fulger. Semn, că fulgerele sferice nu se trag la aceste apărătoare și nu se descarcă prin ele.

În 4 Sept. 1903, pe la 10 ore seara, Laurentiu Rotch, directorul Observatorului Blue-Hill din Statele-Unite (America), se afla în Paris și văzu următoarele:

Privind tocmai spre marele turn de fer Eifel, iată că în vîrful acestui turn se descărca un fulger albastru din norii de mai sus. În aceeași clipă, un glob de foc, mai puțin strălucitor decît fulgerul, se pogorî încet de pe vîrful turnului, în jos, până la platforma a doua și pe dinlăuntru turnului. Pentru a se pogorî cam o sută de metri, i-au trebuit două secunde. Aici dispăru (se făcu nevăzut).

A doua zi, Rotch se sui în turn și cercetă cu atenție locul pe unde a văzut globul de foc, aflînd că de fapt s'au descărcat în seara amînătită două fulgere prin turn, care fiind însă numai din fier, nu suferea alte stricăciuni decît săgrieturi în văpsitura grinzilor de fer.

Gavril Todică

Ce lucrează un gospodar cuminte

În luna August.

La câmp va găta cu seceratul, va cosi miriștile și va pregăti pământul pentru sămînța de toamna. Va culege plantele păstioase, inul și trifoiul de sămînță. Va începe a scoate crumpenele timpurii și va cosi a doua oră trifoiul și apoi otava. Va împrăștia gunoiul pe livezi și pe izlazuri, și le va acoperi cu pleavă ori cu paie, ca să nu se uște.

La vie va stropi împotriva peronosporei și va presăra cu pulvere de pucioasă împotriva ruginei (oidium). Spre sfârșitul lunii va tăia din lugerii cei principali și va săpa via.

În grădina de pomi va sprijini crengile prea încărcate, va culege poamele căzute și le va întrebuița după împrejurări. Pomii tineri îi va uda regulat. Când e vreme frumoasă va culege poamele timpurii și coapte.

În grădina de legume va pregăti structurile pentru căpșune (fragi). Va sămăna morcovi și șpinat pentru iarnă. Va culege fasolea verde, iară vițele de părădăi și de crastaveți le va stropi cu piatră vînată și var de un procent și jumătate.

În grajd va ținea cea mai mare curățenie, vărînd pereții și curățind podelele. Ne vom îngriji de unghiile vitelor, pentru că acumă capătă mai ușor boală de unghii și de gură. Vasele de lapte le vom curăți cât se poate de bine, tot asemenea și ugerul.

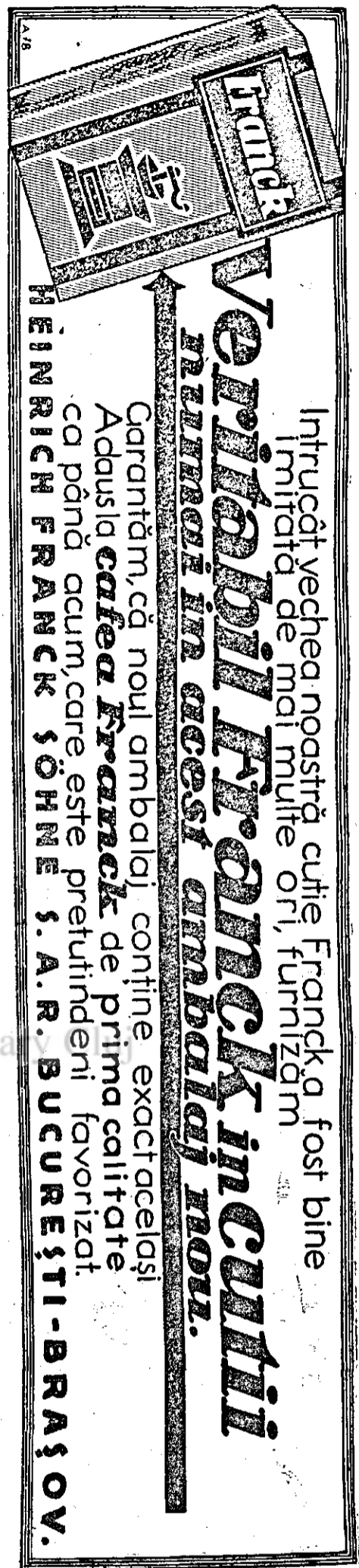
Ne vom îngriji de sămînță pentru toamnă. de gunoi măiestrit pentru gunoie, vom curăți sămînța, pregătindu-ne pentru sămănat.

În pivnița de vin ne vom apuca de vărut; dacă pivnița este plină de mucegaiu o vom curăți cu fum de pucioasă, închizînd bine toate ușile și fereștile și punînd cărbuni aprinși pe o tablă de fier și turnînd peste ei pucioasă amestecată cu salpetru. După 24 de ciasuri vom aeriza. În forma aceasta vom scăpa nu numai de mucegai ci și de așa-numita muscă bețivă.

Vasele de vin le vom îngriji și curăți foarte bine, răzuindu-le dacă nu sunt curate. Dacă vasele sunt oțetite, le vom spăla cu sodă caustică, clătindu-le apoi multă vreme cu apă curată, le vom lăsa apoi să se uște bine cu vrana în jos, și pe urmă le vom afuma cu pucioasă. Înainte de a pune în ele mustul, nu vom uita a le mai opări odată cu apă fierbinte și apoi a le clăti cu apă rece.

Vasele mucegăite le vom părli din lăuntru (fundurile și doagele) cu paie și apoi le vom spăla cu o soluție de 3 la sută de acid sulfuric și le vom clăti bine cu apă rece. La pregătirea soluției de acid sulfuric se va turna acidul peste apă, și nu apa peste acid. Dacă mucegaiul este foarte înaintat, vom umplea vasul cu apă, pe urmă vom adauge un gram hipermanganat de potasiu pentru fiecare ferie, rostogolindu-l bine. Aceasta vom face-o zilnic, timp de 3—4 zile. Dacă nici așa nu am scăpat de mucegai, vom pune un jumătate de kilogram de hipermanganat la o ferie, și apoi le vom afuma cu pucioasă. Putem să ne scăpăm de mucegai și prin vărutitul vasului, dar varul să fie gros, ca să rămână pe vas o crustă grosă de var. Putem face și așa, că stîngem varul în vas, și apoi clătim bine vasul. După 2—3 zile clătim vasul cu apă fierbinte, apoi cu apă rece și iară afumăm. Tot așa facem și dacă miroasă vasul a putred.

Pentru îngrășarea porcilor sunt foarte bune și crumpenele sau cartofii. Dar fiindcă primăvara încep a da lugeri, se pot înăcri (mura) și da înăcriși la porci. Pe lângă cartofi însă le vom da și urluială, regulat. Poreii mănăcă foarte cu drag cartofii și se îngrășă bine de ei.

Intrucît vechea noastră cutie Frank & a fost bine imitată de mai multe ori, furnizăm

Veniți să vă înălțați în acest ambalaj nou.

Garantăm, că noul ambalaj, conține exact același Adausla **cafea Frank & a** de prima calitate ca până acum, care este pretutindeni favorizat.

HENRICH FRANK SÖHNE S. A. R. BUCUREȘTI-BRAȘOV.

FEL DE FEL.

Dacă nu stau caii la potcovit îi putem îmblânzi și liniști foarte ușor. Și anume, cumpărăm din farmacie sau din drogherie ulei de pătrânjei, ne frecăm cu el pe mâni ori ne înmuim în el batista și le-o ținem înaintea nasului. Și caii cei mai turbați vor sta ca micii la potcovit. Mai bine ar fi dacă ar ținea astfel de ulei la sine toți fierarii, cari potcovesc cai.

Barometru leftin. Barometru se numește o unealtă care arată schimbarea vremii. Cum barometrul este scump, și nu oricine-și poate cumpăra o astfel de unealtă, dar e foarte bine ca omul să aibă la casă un astfel de îndreptar, vom arăta aici, cum își poate face oricine un

barometru ieftin. Mergând într-o pădure de brad, rupem un cucuruz de brad și îl legăm de o sfoară într'un colț luminos al casei. Când timpul este uscat, solzii cucuruzului se desfac, și astfel a doua zi putem fi siguri că vom avea vreme bună; pe când dacă se închid, aerul e plin de umezeală, și ne putem aștepta la ploaie. Oricine-și poate face în forma aceasta barometru în casă.

*

Când mulgem vacile trebuie să facem tot ce se poate ca în grajd să fie liniște deplină. Să nu lăsăm pe nime să intre atunci în grajd și nici să nu dăm de mâncare vacilor. Pentru că vacile nu dau laptele tot, dacă întrerupem mulsul. Chiar de aceea să lăsăm obiceiul acela rău, de a vorbi în cursul mulsului. Dimpotrivă să păstrăm liniștea cea mai mare cu prilejul acesta, și vom vedea că vacile noastre vor da cu mult mai mult lapte.

*

Cum putem prăpădi muștele. Vara, muștele sunt foarte supărătoare. Se înmulțesc nespuse de tare și se pun pe tot felul de mâncări, murdărindu-le, ori poate chiar otrăvindu-le, de cumva au pe ele și ceva germen de boale. De aceea trebuie să cercăm cu orice preț să le omorim.

Mijlocul cel mai ușor pentru a omorî muștele este următorul: Luăm o jumătate de litru de unt de lemn și 150 grame sacăz (colofoni). Il pisăm bine și-l amestecăm cu untul de lemn. După ce l-am amestecat, îl prăjim într'o tigaie ca să se topească sacăzul și să se amestece și îl lăsăm apoi să se răcească. După ce s'a răcit îl întindem pe coale de hârtie, pe cari le punem în casă unde sunt muște multe. Muștele, atrase de unt de lemn, vin să mănânce, dar cum s'au atins de hârtie, li-s'au și lipit picioarele sau aripile de hârtie; apoi mor numai decât, căci le face rău sacăzul.

Redactor responsabil IULIU MAIOR

Mântuiți-vă sufletele!

Aceasta este datorința de căpetenie a fiecărui creștin. Nimenea nu va putea ajunge la scopul său adevărat, la ținta adevărată a vieții sale, dacă nu va face tot ce-i stă în putință pentru a-și mântui sufletul.

Pentru ajungerea acestui scop e foarte bine dacă cetim cărți de cuprins religios, cari ne arată calea spre pocăință. Foarte potrivite pentru aceasta sunt:

„Cărțile Bunului Creștin”

scrise de p. profesor Iuliu Maior, pe înțelesul tuturor, întreprinse cu pildă și asemănări din Stânta Scriptură, din scrierile sfinților Părinți și din viața de toate zilele. Aceste cărți sunt menite să fie cetite de toată lumea, dar mai cu seamă de *plugarul nostru*, care este talpa țării, și care, prin ele, se va alipi tot mai mult de Dumnezeu și de biserică, de aceste izvoare dătătoare de viață.

În „Cărțile Bunului Creștin”, veți afla mângâierea în năcazuri și neferici, îmbărbătare în lupta grea a vieții, întărirea în desnadejde și îndrumare bună și sigură în clipitele de îndoială „Cărțile Bunului Creștin” cuprind câte 64 pagini și sunt foarte ieftine, așa că le poate cumpăra și cel mai sărac om.

Până acum au apărut 5 cărți, și anume:

Nr. 1. Despre păcat (nu mai este, dar la cerere o voi tipări a doua oră).

Nr. 2. Fii desăvârșit, costă 5 lei.

Nr. 3. Bolșevicii și biserică (nu mai sunt decât puține exemplare), preț 5 lei.

Nr. 4. Darul lui Dumnezeu, preț 6 lei.
Nr. 5. Adevărata fericire, preț 6 lei.
Cereți-le dela „*Librăria Seminarului din Blaj*”, adăugând și 50 de bani pentru postă.
Nici un creștin să nu se lase fără de „*Cărțile Bunului Creștin*”!

Despărțământul Aiud al „ASTREI”.

Convocare.

Toți on. membri fondatori, pe viață, activi și ajutători ai „Astrei”, aflători pe teritoriul despărțământului AIUD (plasa administrativă Aiud), precum și toți cei ce se interesează de înaintarea culturală a neamului sunt prin aceasta invitați la

adunarea generală anuală

a despărțământului fixată pe ziua de *Duminică 8 Iulie 1926*, ora 3 d. a., în comuna *Casova* localul școlii, cu următorul

PROGRAM:

1. Deschiderea adunării și constatarea membrilor prezenți,
2. Raportul secretarului asupra activității despărțământului în anul 1925/6.
3. Raportul casarului,
4. Esmițerea comisiunilor pentru cenzurarea rapoartelor și înscriere de noi membri,
5. Alegerea noului comitet conform noului Regulament,
6. Închiderea adunării.

Cu ocaziunea adunării se înființează o bibliotecă locală din partea intelectualității din comuna *Cacova*.

Aiud, la 25 Iulie 1926.

Dr. Emil Pop,
președ. desp.

No. 102—1926.

De vânzare.

Capitul metropolitan gr.-cat. român din Blaj vinde prin licitație cu oferte scrise 2701 metri steri lemne focale de fag, cal. I. În ziua de 20 August 1926.

Lemnele se află în pădurea comunei Buzaș, 4 km. depărtare de Ileanda-Mare, jud. Someș.

Cu ofertele deodată licitanții vor depune o garanță de 10% din prețul oferit, în numerar, efecte publice, sau scrisoare de garanță dela vre-o Bancă.

Informațiuni se pot lua dela Administrația Centrală Capitulară, sau la fața locului în Buzaș, dela gornicul pădurii fundaționale „A. Frâncu”.

Buzaș la 5 August 1926.

1—2 (197)

Dr. A. Chețianu,
adm. capitular.

No. 5—926.

Convocare.

Adunarea cercuală a Asociației pentru literatura română și cultura poporului român din despărțământul „Sălciua”, se convoacă pe Duminică din 15 August a. c. în comuna Mușca. plasa Baia de Arieș, cu următoarea ordine de zi: 1. Deschiderea la ora 2 după masă, 2. Curenții, 3. Raportul comitetului pe 1925, 4. Raportul casarului cu socoatele pe 1925, 5. Budgetul despărțământului pe 1926, 6. Esmi-

Topografia Seminarului Teologic greco-catolic — Blaj.

țerea comisiunilor pentru cenzurarea rapoartelor prezentate, și încassarea taxelor dela membrii noi și vechi, 7. Propuneri de schimb stătătoare, anunțate cu 8 zile înainte de ședința telui, 8. Desbateri asupra unor decise speciale ale comitetului și deciderile asupra aceluiaș comitetului, conform regulamentului nou, 9. Rapoartele comisiunilor înmîșate, 10. Intregirea comitetului, conform regulamentului nou, din acest an, 12. Măsuri de verificarea procesului verbal, și închiderea.

In paușă se vor ține două conferințe: a) *Un capitol din istoria noastră națională* și b) *Boalele de sânge și apărarea culturii noastre*. Se vor asculta producțiile tinerilor studioși din Lușsa. In paușă se examinează și distribuie premiile pentru femelele mai meritoase: a) dela expoziția de sături și lucruri de mână și b) dela expoziția de copii.

Se invită a participa la adunare toți episcopii și jinitorii culturii române.

Din ședința comitetului desp. „Sălciua” ținută în Baia de Arieș, la 31 Iulie 1926.

N. Todoran
secretar.

Vasile Gan
președinte.

Nicolae Baci

măstru pantofar — BLAJ.

Atelier fondat la 1902 și premiat la expoziția pantofarilor din Győr cu medalie și diplomă de recunoștință în anul 1908.

pregătește tot felul de ghete și pantofi fini și moderni, și tot felul de ghete simple din material tare.

(124 29—52)

M. FRIEDMAN

Ceasornicar în Blaj

Are cele mai moderne orologe și giuvaeruricele cu cele mai sczute prețuri de zi.

REPARĂ
CEASURI
AMERICANE

precum și orice fel de ceasuri și scule prețioase, în timpul cel mai scurt.

CUMPARĂ:

aur, argint, platină, pietrii scumpe, dinți de aur, cu celea mai bune prețuri de zi.

VINDE:

Juvaeruricele, Ceasuri de buzunar și ceasuri de poștă, eari se pot plăti în timp de trei (3) luni.

11-2 (179)